

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Φανταζόταν τον εαυτό του να κάνει υποκλίσεις μπρός στον κόμητα της Θουήνης και να ύψισαται ένα σοφό άλλους παρόμοιους εξευτελισμούς. Γι' αυτό και σήμερα, είχε διατάξει να προτείνει στον κόμητα της Θουήνης να τον προσλάβει στην υπηρεσία του. Εκείνη την ημέρα όμως τα πράγματα είχαν φτάσει στο άπροχώρητο. 'Αφήνοντας λοιπόν το πανδοχείο του «Μπρούντζινου Τέντζερη» άρχισε να διευθύνεται σιγά σιγά προς την οδό Ουγκέρδας, όπου βρισκόταν το μέγαρο της Θουήνης.

Όσο πλησίαζε, τόσο μεγαλειότερη γινόταν η συγκίνησή του. Όταν έφθασε μπρός στην πόρτα του θαυμασιού ανακτόρου του κόμητος Γοδεφρίδου δυο φορές σήκωσε το ρόπτρο για να το χτυπήσει και τις δυο φορές όμως το κατέβασε άπρακτος.

— Είπε πολύ φορές ακόμη, έλεγε μέσα του, θά εΐταν καλλίτερα αν ανέβαλα λίγο την επίσκεψή μου.

Η άλληθια εΐνε ότι η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και φοβόταν μήπως κοκκινίσει κι' άρχισει να τραυλίζει όταν θά παρουσιαζόταν στον κόμητα.

Αν ο υποκόμης άποφάσει να χτυπήσει το ρόπτρο, άσφαλώς το τρομερό δράμα που θά άγχιγθούμε παρακάτω και με το όποιο τελειώνει αυτό το βιβλίο δέ θά συνέβαινε. Μά εΐτσι εΐταν η θέλησις του Θεού.

Ο Φλορεστάν, με τη σκέψη να ξαναγυρίσει στο μέγαρο την ίδια ημέρα πιο ήσυχος και πιο γαλήνιος, άποιακρόνυθη και τράβηξε κατά τους άγρούς.

Καθώς περπατούσε μέσ' από ένα δρομάκι της έξοχης είδε ότι πολύ κοντά πήγαινε κι' ένας ηλικιωμένος άνθρωπος, ο όποιος φαινόταν σά να ήθελε να του μιλήσει.

Μά ο Φλορεστάν τον όποιον έβρασιάνιζε μιά άκατανίκητη πείνα δέν του έδωσε καμιά προσοχή και βυθίστηκε πάλι στις σκέψεις του.

“Έσαφνα ο γέρος τον έπλησίασε.

— Συγχαρείστε με, εύλατρίδα μου, του είπε, που ταράζω τις σκέψεις σας. Με βρασιάνιζε μιά μεγάλη άμφιβολία... η είμαι πολύ γελασμένος ή είμαστε παλιο φίλοι και γνώριμοι !

— Πάλι αυτή ή διαβρολεμένη όμοιότης! σκέφθηκε ο Φλορεστάν, ξεχνώντας ότι με τά γένεια του που είχαν μεγαλώσει ή όμοιότης του με τον κόμητα της Θουήνης είχε εξαφανιστεί.

Κι' επρόσθεσε δυνατά, άπευθυνόμενος προς τον γέρο :

— Νομίζω, κύριε, ότι άπατάσθε !

— Πώς ! είπε ο διαβάτης. Δέν είσθε ο υποκόμης Φλορεστάν ντε Μορλία.

— Ναι, βέβαια ! άπάντησε αυτός ξεφνιασμένος. Είμαι εγώ όδιος.

— Και δέ με γνωρίζετε ; Δέ θυμάσθε τον Βουά-Βουρδόν, τον μαρκήσιο Βουά-Βουρδόν.

Και λέγοντας αυτά, ο γέρος ευγενής άνοιξε τά χέρια του κι' άγκάλιασε τον Φλορεστάν, ο όποιος είχε μείνει άναυδος.

— Μά τό θεό, εξακολούθησε ο γέρος, αν σκεπτόμουν ότι θά συναντούσα κάποιον σήμερα, ποτέ δέ θά φανταζόμουν ότι θά είσπε έσείς !

— Ούτε κι' εγώ ! άπάντησε ο Φλορεστάν.

— Και πώς ήρθατε στην Τουραίνη.

— Για διάφορες ύποθέσεις !

— Για καμιά δίχη ίσως !

Ο Φλορεστάν δέν άπάντησε τίποτε.

“Έξέταξε τό πρόσωπο του γέρου, που δέν του θυμίζε κανένα γνώριμό του.

Και ήρθατε έδώ και δέν ήρθατε να καταλύσετε στο σπίτι μου ; εξακολούθησε ο μαρκήσιος. Δέ σκεφθήκατε νάρθητε να δητε και τό φτωχό Βουά-Βουρδόν... “Αχ, υποκόμη, κάνατε πολύ άσχημα...

— Βουά-Βουρδόν !... Βουά-Βουρδόν ! ψιθύρισε ο υποκόμης. Ο διάβολος να με πάρη αν άκουσα ποτέ αυτό τό όνομα.

IX

Μιά παράδοξη γνωριμία

Ο μαρκήσιος Βουά-Βουρδόν πέρασε τό χέρι του κάτ' άπ' τό χέρι του Φλορεστάν και άρχισαν να βαδίζουν μαζί.

— Είπε ντροπή, άλληθια, εξακολούθησε ο έξαιρετος μαρκήσιος, να πάς να μείνεις στο ξενοδοχείο τη στιγμή που είμουν εγώ έδώ...

Στάθηκε άσφαινα και χτυπώντας τη γη με τό μπαστούνι, τό ίδιο μπαστούνι που είδαμε στο ξενοδοχείο του Μπρούντζινου Τέντζερη είπε κάπως έντονα :

— Ο διάβολος να με πάρη ! Θά νόμιζε κανείς ότι έσείς δέν έξέρετε ακόμη ποιός είμαι !

— Για να μην σάς πώ ψέμματα, άρχισε να λέει ο Φλορεστάν, πρέπει να σάς όμολογήσω ότι μόλις συνήλθα από μια σοβαρά άρρώστεια. Ίσως γι' αυτό τό λόγο οι διανοητικές δυνάμεις μου να έχουν εξασθενήσει...

— Άλήθεια, τον διέκοψε ο μαρκήσιος, σάς βλέπω πολύ χλωμό κι' άδύνατο.

— Γι' αυτό, κύριε μαρκήσιε, έχετε την καλωσύνη να με ύποβοηθήσετε να θυμηθώ και να μου πής που και πώς είχα την τιμή να σάς γνωρίσω...

— Στο Παρίσι, πρό τεσσάρων έτών όταν ύπηρετούσα στη Φλαμανδική πρεσβεία. Σας είδα κάποτε σε μιά δεξίωση των άνακτόρων και συμπαθήσαμε ο ένας τον άλλο.

— Μπά !...

— Είχατε μάλιστα αναλάβει να με μνήσετε στις διασκέδασεις της πρωτευούσης σας και, παρά τη διαφορά της ηλικίας σας, είμαστε άχώριστοι...

— Πολύ περίεργα μου φαίνονται όλ' αυτά ! ψιθύρισε ο Φλορεστάν που δέ θυμότανε τίποτε άπ' όσα του άνάφερε ο μαρκήσιος.

— Δυστυχώς ή φίλια μας βάστηξε πολύ λίγες μέρες, γιατί όκτώ μέρες μετά τη γνωριμία μας αναγκάστηκε να φύγει. Άλλά από τις λίγες μέρες που περάσαμε μαζί πόσες ευχάριστες άναμνήσεις έχω διατηρήσει. Με θυμάστε τώρα υποκόμη ;

Ο υποκόμης δέ θυμότανε τίποτε. Είχε άρχισει όμως ν' άμφιβάλλει στη δύναμη του μνημονικού του και να πιστέψει όσα του έλεγε ο μαρκήσιος.

— Βουά-Βουρδόν ! τι διάβολο ! φώναξε σαν να είχε πεισθή για να μη δυσαρεστήσει τό σύντροφό του. Τώρα άρχίζω να θυμάμαι. Που είχα τόση όρα τό μυαλό μου !

— Δόξα σοι ο Θεός ! φώναξε ο γέρος εύπατρίδης. Και έλπίζω ότι τώρα θά χρησιμοποιήσετε καλλίτερα τήφιλια μου.

— Βέβαια !

— Ότι, αν σάς παρουσιαστεί ανάγκη, θά μεταχειριστήτε τόπρόσωπό μου, τό σπαθί μου, τό βαλάντιό μου και την πίσωσή μου.

— Σας τό ύπόσχομαι.

Οι δυο άντρες έσφιξαν με θέρμη τά χέρια τους και ξεάορχισαν να προχωρούν.

— Άλήθεια, ρώτησε ο μαρκήσιος, έγευματίσατε, υποκόμη ;

Ο Φλορεστάν εχλόμιασε. Ντραπήκε κι' άπάντησε :

— Μάλιστα γευματίσα λίγο !...

Η άλληθια εΐνε ότι μιά πείνα λύκου κατέτρωγε τά σπλάχνα του.

— Έξαιρετα ! άπάντησε ο μαρκήσιος. Όσο για μένα είμαι θεονήσιτικός. “Ας πιούμε έδώ μέσα...

Και έδειξε με την μαγκούρα του, ένα καληλετο στην όχθη του ποταμού που διέσχιζε την έξοχη.

Σε λίγο ο υποκόμης κι' ο μαρκήσιος καθόντουσαν σ' ένα τραπέζι κάτω άπ' τον ίσιον ενός δέντρο.

Η ξενοδόχος τούς σεβήρισε ένα ψητό ψάρι και μιά κότα βραστή. Ο Φλορεστάν, ο όποιος στην αρχή από ντροπή, έκανε, πώς δέν ήθελε να φάη, σιγά σιγά με την κουβέντα κατεβρόχθισε όλα σχεδόν τά φαγητά. Ο γέρος μαρκήσιος έκανε πώς δέν αντίλαμβάνεται την υπερβολική πείνα του συντρόφου του και διαρκώς τον παρακινούσε να φάη.

Εμειναν δυο ώρες στο πανδοχείο, έπειτα ο Βουά-Βουρδόν έπληρώσε και σημάθθηκαν να φύγουν.

Περπατάτε γρήγορα ; ρώτησε ο Βουά-Βουρδόν καθώς ξεκινούσαν.

— Γιατί αυτή ή ερώτησις.

— Γιατί έχουμε να κάνουμε τρεις λεύγες.

— Τρεις λεύγες ! Άστειεύστε ; Από δώ ως την Τουραίνη ;

— Δέν πρόκειται να πάμε στην Τουραίνη, άγαπητέ μου υποκόμη ! Δέ βλέπετε ότι πάμε προς την αντίθετη διεύθυνση.

— Άλήθεια ! μά πού με πηγαίνετε ;

— Στο σπίτι μου εύπατρίδα μου ! Μήπως φανταστήκατε πώς θά σας άφηνα να φύγετε τόσο γρήγορα. Θά μείνετε από δώ και πέρα στο σπίτι μου.

— Σας εύχαριστώ πολύ, άγαπητέ μου φίλε. Άλλά δέν μπορώ, να δεχθώ την ευγενική φιλοξενία σας.

— Και ο λόγος, παρακαλώ.

— Έχω πολλές ύποθέσεις στην πόλη.

(Άκολουθεί)

“Η ξενοδόχος τούς σεβήρισε.